

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 8 De modo illum colendi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

erectam qui in arduis obedientiam, & mentis ad divinam voluntatem conformitatem, qui altissimam spiritus paupertatem, qui sublimem rerum omnium caducarum contemptum, aliasque ejus virtutes admirandas, in quibus summè emicuit, sibi proponunt imitandas, & imitantur de facto, hic unam, iste alteram pro modulo suo: sed quàm rara virtus, quàm admiranda etiam Superis inter conjuges benè consentientes continentia? & tamen quàm multi illius & Conjugis suæ exemplo eam servarunt à nobis supra relati, & alii soli Deo cogniti, quàm multi etiamnum servant, alii perpetuam, temporariam alii, & ex his alii breviorē, virtuosam tamen & meritoriam, alii diuturniorē.

XLII. Addamus ad hæc omnia & zelum tot eximiorum Virorum omnis conditionis, status, & dignitatis; qui omnes eloquentiæ ac doctrinæ suæ vires intenderunt, ut gloriam ejus in gentes proveherent: & pro quo tam animosè? tam accuratè? tam frequenter, tam felicitè? Quodque magis mirè, necdum piis illorum votis satisfactum, nec dum immentum illud quod hodie cernitur eis sufficit, crescit in dies illorum & omnium in eum zelus, affectus, amor, ardor, ut ex hoc manifestissimum fiat tertium quod restabat probandum, statum scilicet præsentem hujus Devotionis in particulari, talem esse, quæ uti omnes alias: Primò in numero & qualitate subjectorum: secundò, in materiâ ipsius devotionis superat, ita & in modo: quandoquidem zelus & affectus quo à fidelibus cunctis nunc colitur, non tantum superet nunc omnes, sed etiam in dies semper crescat, & majora semper incrementa capiat.

CAPUT VIII.

De modo illum colendi.

NOTANDUM primò tot esse species honoris & cultus, quot sunt species excellentiæ, ut docent Theologi 2.

2. ad quæstionem 103. Honor enim, sive cultus debetur personæ eique defertur propter ipsius excellentiam: Cùm ergo tres sint omnino species excellentiæ in genere, totidem erunt & species cultus seu venerationis.

Prima species excellentiæ, est excellentia infinita & divina quæ est ex summis, infinitis & divinis perfectionibus, & attributis, cui respondet prima species cultus, scilicet summus, & dicitur à Theologis nostris cultus patriæ, qui soli Deo debitus, ita ut si alteri præterquam ipsi redderetur, injuria fieret Deo omnium atrocissima.

Secunda species excellentiæ, est excellentia infima, humana, & civilis, quæ est ex perfectionibus merè humanis & naturalibus, ut dignitate, nobilitate, scientiâ, gradibus, & officiis; cui respondet secunda species cultus & honoris, qui potest dici humanus, civilis & politicus; quem in plures alias subdividit Aristoteles 9. Ethicor. cap. 2. Nam alius est honor qui debetur Regi; alius qui Principibus; alius qui Nobili; alius qui Patri; & alius qui alteri Viro gravi & honesto; alius qui Præceptori; & alius qui alteri Viro erudito.

Tertia species excellentiæ, est excellentia quadam media inter illas duas, qualis est excellentia ex gratiâ & gloriâ, donisque divinis, quæ Sanctis competit: Gratia enim & gloria sunt dona supernaturalia & excellentissima, ac in alio prorsus ordine quàm sint humana & naturalia quantumvis magna & rara: & huic excellentiæ respondet tertia species cultus, quæ à Scholasticis vocatur Dulia.

Et quia ex Evangelio alia terra fert fructum centesimum, alia sexagesimum, alia trigessimum, quod significat

I.

II.

III.

IV.

V.

ficat differentiam excellentiæ & meritorum, idè alia est & alia hujus & illius in hoc ordine excellentia: *Sicut enim stella differt à stella in claritate, ita & resurrectio mortuorum.* 1. Corinth. cap. 15. vers. 41. Hincque etiam à Theologis conceditur communiter Aureola una Martyribus, una Virginibus, una Doctoribus qui ad justitiam erudiunt multos, quæ non conceduntur aliis: quare etiam alius est cultus, alia Dulia quæ debetur ei qui centesimo fructu abundat, alia ei qui sexagesimo, alia ei qui trigesimo, sive tandem differant illæ duliae penes speciem, sive penes gradum tantum.

VI. Ex quo illud imprimis statuendum pro totâ hæc materiâ, modum colendi Divum Josephum esse, ut colatur super omnes Sanctos quantumvis sint magni post Beatissimam Deiparam Sponsam suam: Ratio est, quia ipsius excellentia, ut tam multis probatum est, est super omnes post Beatissimam Virginem, ergo colendus est super omnes illos post ipsam: In id etiam incumbunt hodie quotquot sunt magni nominis Viri, Concionatores eximii, Scriptores præclari, ut primas teneat in cordibus omnium fidelium, qui primatum tenent in culmine meritorum.

VII. Notandum secundò Sanctos post Deum à nobis tripliciter honorari: Primò, corde: Secundò, ore: Tertio, opere. Veneratio cordis, dicitur cultus seu religio: Oris, dicitur laus: Operis, dicitur honor seu adoratio. Ita noster Joannes Beetz in Decalog. primo præcept. exposit. 2. cap. 6. paulò post medium, qui Doctor fuit è primis Discipulis Patris Magistri Godofridi de Loë ex Ordine nostro unius è tribus qui fundamenta Academiæ Lovaniensis jecerunt, de quo hæc Nicolaus Vernuleus in Descript. Academ. Lovanien. lib. 2. cap. 1. Et venerunt Coloniâ Joannes Winninghen Prædicator, Heymericus de Campo Sæcræ Theologiæ Doctor, & Godofridus Loë Carmelita, indè evocati Lovanium auctoritate Summi Pontificis, & Philippi Boni Burgundiæ & Brabantia Ducis, ut Theologicum

studium ibi inchoarent, &c.

Non quod hæc Venerationes ita ab invicem distinguantur, ut omnes se invicem excludant. Certum enim est venerationem oris & operis ita requirere conjunctionem illius quæ est cordis, ut si hæc non adsit, illæ non sint cultus, sed tantum vanum illius simulachrum, ut notat Bellarminus tomo 1. controverf. 7. General. de Eccles. Triumph. de Sanct. Beatitud. lib. 1. cap. 12. num. 1. Et ratio est evidens, quia ut peccata oris & operis, initium sumunt à corde, non tantum physicè ut sunt actus vitales, sed etiam moraliter ut sunt peccata, juxta illud Christi Domini Matth. cap. 15. *De corde exeunt cogitationes, homicidia, furta, falsa testimonia, blasphemia:* Ita & veneratio oris & operis, & quælibet aliæ actiones bonæ ob paritatem rationis: quare cum venerationis oris & operis principium, vita, & totalis forma, sit veneratio cordis, hæc deficiente, quid illæ nisi cadaver, aut vanum venerationis simulachrum?

Ergo illi tres modi Cultus & Venerationis ex hoc inter se distinguntur, quod primus præcisè consummatur in corde: Secundus in ore: Tertius in opere: ita communiter omnes Theologi: De his tribus hic quantum spectant ad D. Josephum & nostrum intentum.

SECTIO PRIMA.

Quomodo Divus Josephus corde colendus?

NOTandum tres illas cultus species de quibus in præsentî Capite, notando primò, quantum spectat actus interiores sic distingui inter se quod prima species, idest Latria, est quædam summa voluntatis seu cordis prostratio ante Deum ex apprehensione superexcellentiæ ejus ut primi principii à nullo dependentis, & à quo omnia dependent, & ultimi finis nostri, atque adeò Summi Boni nostri, qualis prostratio soli Deo competit.

Secunda

XI. Secunda species, idest cultus seu honor civilis est longè minor inclinatio voluntatis ex apprehensione certæ cujusdam excellentiæ, sed humanæ valdeque circumscriptæ & limitatæ.

XII. Tertia species est media quædam inclinatio voluntatis, major secundâ, sed primâ quàm maximè minor ex apprehensione excellentiæ mediæ inter hanc & illam, idest minoris infinite quam sic divina, sed tamen incomparabiliter majoris quam sit purè humana.

XIII. Ex his duo adverto, ex quibus tertium infero. Adverto primò, ad cultum interiorem duos actus requiri, unum præsuppositivè & quasi materialiter, scilicet actum intellectus, quo excellentia vel divina, vel humana, vel mediâ inter utramque, apprehenditur: Alterum formaliter, scilicet actum voluntatis, quo ipsa se vel Deo, vel Sancto, vel homini mero in protectionem & recognitionem excellentiæ eorum, & suæ subjectionis inclinatur & prosternit.

XIV. Adverto secundò, quod quò excellentia est major specificè, eo cultus, præsuppositâ illius cognitione, est nobilior & perfectior specificè. Ex quibus infero pro tertio à pari quod quò excellentia est intensior in eadem specie, eò etiam cultus interior, si illa excellentia cum suâ intensione cognoscatur, erit intra eandem speciem major. Quare cum Divi Josephi excellentia in genere mediarum, idest illarum quæ majores sunt quam humanæ, & minores quam divina, omnes omninò superet demptâ unâ solâ, quæ est Virginis Deiparæ, & illa jam ex dictis & nulli ignotis perspecta sit, consequens est ut omnis voluntas humana ei magis quàm ulli alteri curvari debeat: & hic est primus modus quo colitur Divus Josephus à suis clientibus, & quo ab omnibus coli debet per actus interiores.

XV. Secundus modus eum colendi corde est per complacentiam & gaudium de ejus supereminenti gratiâ & gloriâ, jubilatio & gratiarum actio Deo in interiori corde, quod eum ad istam summam & incomparabilem sublimaverit excellentiam.

Tertius modus eum colendi corde consistit in desideriis & affectibus incensus eum quem Deus ita gloriosum reddidit, etiam quantum in nobis erit glorificandi & honorandi: insuper & efficiendi ac procurandi ut ab aliis eodem modo honoretur, idest super omnes post Virginem Deiparam conjugem suam.

XVII. Quartus modus est adlectio illius inter omnes Sanctos in singularem Patronum & Advocatum nostrum apud Dominum Deum; quæ sit hodie à pluribus ad eum modum, quo Beatissima Virgo ejus Sponsa eligitur ab iis qui nomen dant alicui ejus Confraternitati, vel Sodalitio in ejus ingressu: vel etiam sub hâc aut aliâ simili formulâ. *Sancte Joseph Pater Domini mei IESV & Sanctissime Matris ejus Sponsæ virginæ. Ego N. te hodie in Patronum meum singularem & Advocatum apud Deum eligo: obsecro te igitur ô Patronorum meorum dilectissime: suscipe me hodie in clientem & servum tuum perpetuum, adsis mihi in omnibus necessitatibus meis, & ne me deseras in horâ mortis meæ Amen.* Quæ oratio cum sit brevis, poterit non tantum in initio adlectionis, sed etiam singulis annis in die Festi ipsius, immò singulis mensibus, quin & singulis septimanis, quidni & diebus in eorum principio, utiliter & cum fructu usurpari & repeti.

XVIII. Quintus modus consistit in votis illis omnis generis, & in omni materiâ, quibus ex divino instinctu ejus clientes & devoti in dies se ei adstringunt, quoties agitur de re quâcumque per ipsum à Deo obtinendâ.

SECTIO II.

Quomodo Divus Josephus ore colendus?

XIX. Quemadmodum præcedenti Sectione, in cultu seu veneratione interiori Deo & Sanctis ejus proprio, diversitatem offendimus & ostendimus, sic & in hoc cultu oris, differentiam invenio: nam Deum oramus in hâc formulâ vel aliâ ejusdem census. *Sancte Deus, sancte fortis, sancte & immortalis,*

Z z z

mortalis, miserere nobis. Sanctos verò sub hâc vel simili: *Sancta Maria, Ora pro nobis: Sancte Ioseph, Ora pro nobis:* Nec quisquam fidelium auditus est aliter unquam orasse: quis namque auditus est unquam dixisse, *Sancte Deus, Ora pro nobis?*

XX. Licet verò aliquando Sanctis dicamus *Sancta Maria, Sancte Ioseph, Sancte Michael, Sancte Joannes Baptista, Sancte Petre, &c.* Miserere mei salva me, aperi mihi aditum cœli, fac ut à peccatis resurgam, da mihi patientiam, fortitudinem, corporis sanitatem, &c. ejusmodi: hoc non ita dicimus, quod Sanctos existimemus istorum beneficiorum primarios fontes & independentes Authores: hæc enim beneficia superant omnes vires naturæ creatæ: sed harum & aliarum similis formæ precum hic est sensus, *Sancta Maria, Sancte Ioseph miserere mei, habe compassionem miseriarum mearum, salva me, &c.* orando pro me, & obtinendo mihi à Deo precibus tuis gratiam quâ salver, à peccatis resurgam, &c.

XXI. Neque hoc valdè difficilè intellectu, cum eodem sensu Apostolus ad Roman. cap. II. vers. 13. & 14. dicat: *Quandoquidem ego sum gentium Apostolus, ministerium meum honorificabo: si quo modo ad emulandum provocem carnem meam, (idest Judæos ex quibus sum secundum carnem) & salvos faciam aliquos ex illis: non ut Deus in virtute suâ erigendo; sed juvando orationibus, precibus, doctrinâ, exhortationibus, exemplis, &c. ut erigantur à Deo.*

XXII. In hoc cultu præter illa, quæ sunt Divo Iosepho cum aliis Sanctis communia, in quibus etiam illos multis parafangis antecedit; habet tria quæ illi cum Beatissimâ Virgine sponsa suâ singularia sunt: Videlicet primò, Officium parvum in septem horas ad normam Ecclesiastici & Canonici distributum. Secundò, Litanias ex ejus privilegiis & prærogativis concinnatas. Tertio, tandem parvum Rosarium: ut in his & litterati, & simplices, quantumvis occupati, habeant pensum diurnum, quod commodè quotidie in in ejus honorem recitare possint, seque

illius clientes testari.

Parvum Officium & Litaniam passim XXIII. inveniuntur in libris piis, nisi in his magis placeant quæ in parvulo libello cui nomen, *La Devotion de sept Mercedys à l'honneur des sept principaux Privileges & Prerogatives de Saint Ioseph,* à me typis Leodii dato anno 1676. ratione erectionis Confraternitatis Sancti Iosephi in Conventu nostro Leodienfi, à Serenissimo Principe Electore Colonienfi, Episcopo & Principe nostro Leodienfi, quam idem Princeps approbat, & approbavit & commendavit per suas datas Coloniz Agrippinæ decimâ Octobris anni 1675.

Quoad Rosarium etiam in eodem XXIV. libello ut supra commendato ejus formulam & explicationem ibidem dedi, quam hic repetere non pigebit, propterea quod maximè perplacuit personis doctis, devotis, & Religiosis, & quia etiam video illud jam sub eâ formâ mysticâ frequentari à plurimis.

Componitur illud ex unâ Cruce & XXV. triginta parvis globulis, qui per alios tres istis majores distinguuntur in tres Decades: in quibus tres globuli majores positi sunt in honorem Trinitatis Increate PATRIS ET FILII ET SPIRITUS SANCTI. Simul & Trinitatis create JESU, MARIE, & JOSEPH, quæ in terris cœlestem illam representabat. Tres verò Decades ex ter decem globulis parvis, qui conficiuntur triginta, sunt in memoriam triginta annorum, quibus Divus Iosephus Christo & Mariæ convixit pro iis alendis sudavit, in eorum convictu profecit, & de exemplis ac instructionibus filii sui animam suam edificavit.

Modus illud recitandi hic est: Pri- XXVI. mò, ad Crucem elevatâ mente & directâ ad Deum intentione (ut fieri debet in principio quarumlibet actionum bonarum) eâ Cruce seipsum signat Rosarium recitaturus, pronuntiando devotè, *In nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti, Amen.* Secundò, ad tres majores globulos dicitur pro Trinitate Increatâ. *Gloria Patri, & Filio, & Spiritui sancto: Sicut erat in principio & nunc & semper, & in sæcula sæculorum, Amen.* Additurque pro Trinitate creatâ. *IESVS, Maria, Ioseph.* Tertio,

Tertiò, ad triginta minores globulos, ex quibus conficiuntur tres Decades, dicitur ad singulos: *Ave Ioseph Fili David, Iusse, Vir Marie, de qua natus est IESVS. Sancte Ioseph, Pater IESV, ora pro nobis peccatoribus, nunc, & in hora mortis nostrae. Amen.* Hæc de veneratione Oris.

SECTIO III.

Quomodo Divus Iosephus Opere colendus?

XXVII. **S**acrificium, & ea quæ ad illud referuntur (Templa, Altaria, Sacerdotes) cum sit actus latriæ soli Deo debitæ primus & summus, ei etiam soli debetur, ut constat primò ex Scripturâ Exodi cap. 22. *Qui sacrificat Diis eradicabitur præterquam Domino soli.* Secundò, ex doctrinâ Sancti Augustini lib. 10. de Civit. Dei cap. 4. & omnibus Patribus. Tertiò, ex praxi Ecclesiæ, non enim Sanctis Sacrificium offerimus, sed soli Deo, licet in commemoratione omnium Sanctorum, qui ei placuerunt ab initio mundi.

XXVIII. Præter hunc autem actum exteriorum in hac cultus latriæ specie, vix ullam in aliis diversitatem reperies, quæ secernere possis, hunc cultum esse Dei, vel istum esse Sancti: Nam incurvamus v. c. & genuflectimus coram Deo & coram Sanctis, immò etiam coram Regibus & Principibus, quemadmodum & Abraham fecit coram Deo Genes. cap. 17. coram Angelis Genes. cap. 18. & coram Populo terræ, ibid.

XXIX. Differentia tamen est inter illos actus exteriores quatenus tendunt in Deum, & quatenus tendunt in Sanctos, puta Deiparam, & Divum Iosephum: sed differentia illa in his, est ex parte actus interioris, à quo proficiscuntur: Nam cæteri actus, excepto Sacrificio, v. c. genuflexiones, incurvationes, cameuniæ, jejunia, elemosynæ, communionès, peregrinationes, ceræ, qui omnes sunt Deo, & Sanctis communes, dicuntur actus latriæ ut tendunt in Deum, quia procedunt ex apprehensione summæ & infinitæ excellentiæ Dei, & ex summâ

voluntatis nostræ in illius conspectu inclinatione: Dicuntur verò actus dulciæ quando procedunt ex apprehensione excellentiæ minoris illâ, majoris tamen quàm sit simpliciter & merè humana.

Quare de hâc veneratione, seu cultu per actus exteriores, in quantum D. spectat Iosephum, vix quidquâ habemus dicendum præter illa quæ de aliis Sanctis in univertum: Cum enim non possit assignari diversitas inter cultum Dei & Sanctorum ejus (qui tamen sunt essentialiter & specie distincti) ex parte istorum actuum exteriorum, & secundum se consideratorum, dempto (ut dictum est) Sacrificio, quantum minus poterit assignari inter cultum Sancti & Sancti, qui sunt in eadem specie.

Quia tamen & hi possunt procedere ex intensiori & majori inclinatione voluntatis quàm illi, ob majorem videlicet hujus quàm illius Sancti excellentiam, ejusque apprehensionem, ideò possunt etiam cultus externi Sanctorum inter se diversificari ratione actuum interiorum diversorum à quibus procedunt: quæ quidem diversitas poterit etiam dupliciter notari in ipsis actibus externis: primò quidem sient plures & perfectiori modo, quia nimirum ex majore & extensiori affectu & zelo: Secundò, quod frequentius repetentur & multiplicabuntur ex eodem principio, quia ubi major affectus & zelus, ibi minus tedium & major dispositio ad agendum: & his modis debet prævalere cultus exterior, seu per opera, quem Divo debemus Iosepho, ut scilicet plura fiant in illius honorem, & perfectius, ac etiam frequentius, ex majore & intensiori affectu, quàm per totum hoc Opus satis fecimus manifestam.

Synopsis

SECTIO IV.

Sequuntur aliquot modi Speciales quibus Divus Iosephus poterit coli & honorari à suis Clientibus.

XXXII. **D**uo includit Cultus Sanctis in Cælo cum Deo regnantibus debitus: Honorem & Imitationem. Honor est in affectu, laude & veneratione: Imitatio est in opere. Honorem illis debemus, quia illorum exigit dignitas, ut sunt Amici Dei, dicente Regio Prophetâ: *Nimis honorati sunt amici tui Deus.* Psalm. 138, vers. 16. & quia Deo placitum, nobisque expediens, venerari oportet fidei Principes, Advocatos, Universi, Præcones cælestes Christi, Hostium Propulsores, Semina Christianorum, Flores Paradisi, Ecclesiæ Ornamenta, Religionis Columnas, Turres & Propugnacula Civitatum & Regnorum.

XXXIII. Imitationem debemus illis quia sunt Sancti: Sancti enim esse debemus, si ad illorum aliquando societatem, quod tendimus, pervenire velimus. Qui tantum laudat nec imitatur, nugax est, & dubiam facit laudationem suam. Cur enim non prosequitur opere, quod extollit ore, cum facta verbis præstare omnibus notum sit? Qui imitatur & sequitur aliquem factis, etsi non laudet verbis, opere ipso magnificat.

XXXIV. Hinc Sanctus Joannes Chrysostomus tomo 4. Operum suorum sermonem habet egregium de Martyribus, quo hoc vult evincere, vel non esse laudandos, vel esse imitandos. *Quoniam (inquit) quem delectat Sancti alijus meritum, delectare debet par circa cultum Dei obsequium: Quare aut imitari debet si laudat, aut laudare non debet si imitari detrectat.*

XXXV. Sed potissima ratio est, quod Sancti in Cælo regnantes in obsequiis nostris, & cultu quem eis deferimus, magis spectant Dei gloriam, & nostram utilitatem, quam suam venera-

tionem. Est autem Deo gloriosus, & nobis utilis eos imitari, quam laudare, ut constat: undè Sanctus Bernardus serm. 5, de Festo Omnium Sanctorum. *Ad quid Sanctis laus nostra? quò eis præconia nostra? pleni sunt, honorum nostrorum non egent, nec quidquam eis nostrâ devotione præstatur. Plane quod eorum memoriam veneramus, nostrâ interest, non ipsorum.* Melius ergo coletur Divus Iosephus virtutum imitatione, quam laude, vel prece: eaque ratione efficacius multò ipsius intercessionem & opem, quam exquirimus, obtinebimus.

Virtutes illius quas imitari debemus, sunt illæ in quibus maxime excelluit: Has autem habes Parte 2. Tractatu 3. Sed tùm præcipue eorum aliquem actum tibi præfiges exercendum, cum eum adire desiderabis, ut per ipsum aliquid tibi necessarium seu temporale, seu spirituale à Deo obtineas. O quam efficax est hoc medium ad impetrandum à Deo per Divum Iosephum! verbi gratiâ, Cum conjuges aliquid à Deo per eum petere volentes, dum ut illud obtineant, simul oraturi proponunt, simul per aliquod saltem tempus continere, ad aliqualem imitationem ejus, quam ulque ad mortem per triginta annos cum Coniuge suâ coluit continentia: vel dum Opifices, Mercatores, & alii totum lucrum aut quæstum unius diei per mensem Christo in pauperibus suis alendo devotent, & erogant, ad exemplum illius qui laboravit pro Christo, & de laboribus suis cum per tot annos aluit. Aliaque his similia, quæ ad præfatorum normam cuique erit facile ex vitâ & actionibus Divi Iosephi ad proximam deducere. Restat jam ut de honore dicamus.

Modos aliquos ipsum honorandi tetigimus in superioribus: hi cum aliis qui restant in universum ad tres reduci possunt.

Ad primam classem pertinent illi qui sunt Divinitus revelati, qualis est ille, qui eruitur ex historiâ Sacri & Seraphici Ordinis S. Francisci, quam edidit Pater Joannes de Fano, ubi meminit, prout & noster Hieronymus Gratianus lib. 5. de Sancto Iosepho cap. 4. & Doctor

Doctor Petrus Morales in Matthæum, duorum ejusdem Ordinis Religiosorum & Sancti Josephi devotorum, qui Flandriam versus navigantes naufragium passi, vectoribus, reliquisque undâ merfis, soli emergere: Etenim arreptâ tabulâ, cum tribus continuò diebus ac noctibus ab aquis jactati, in extremo vitæ discrimine egissent, implorato ferventiùs Divi Josephi auxilio, ejusdem statim apparentis ope, salvi & incolumes ad litus enatarunt: A quo in mandatis acceperunt, ut in ejus honorem, septemque ipsius laborum ac septem gaudiorum memoriam, totidem quotidie Pater & Ave recitarent, hinc enim futurum, ut tam ipsi, quàm quilibet alii, qui hoc pietatis exercitium susciperent, suum hæud dubiè patrocinium in cunctis experirentur necessitatibus. A quâ apparitione & revelatione sumpsit originem devotio quindecim dierum Mercurii consecutorum apud Patres nostros Discalceatos, saltem in Belgio, frequentata ut docet Pater Antonius à Matre Dei, ex eadem Discalceatorum Congregatione, in Libello cui titulus *Abregé des quinze Mysteres, &c.* Componitur enim ex septem laboribus, & septem gaudiis illis Divi Josephi invicem junctis qui faciunt quatuordecim: quibus addunt pro decimoquinto ejus Mortem in conspectu Domini preciosam, ex quâ ejus beatitudo.

XXIX. Ad secundam classem pertinent illi modi qui à Sanctis sunt practicati, ad normam illorum quo alii Sancti jam ante honorabantur: in quo genere est v. c. devotio Sanctæ ac Seraphicæ Matris nostræ Theresiæ, quæ nunquam inventa fuit seu in Monasterio, seu in itinere sine aliquâ Divi Josephi Imagine, quam sæpissimè extrahebat & identidem adspectabat, ut in illam sæpiculè contuens, nunquam ab illo mente abesset, ab ipsâ Deiparâ edocta, ipsius recordationem, pium ad ipsum recursum, patrociniumque ejus apud Deum ipsi semper summo-pere profuturum, ut etiam ipsa experiebatur.

XL. Ad tertiam Classem pertinet devotio eorum, qui ad memoriam suam

revocantes aliquam notabilem vitæ Divi Josephi circumstantiam, aliquid comminiscuntur, quo illam honorant actu aliquo, qui habet aliquam cum tali circumstantiâ affinitatem: v. c. qui in memoriam quod Divo Josepho Mariæ & Christo in Bethleem ad censum profectis, non fuerit locus in diversorio, excipiunt aliquando ad hospitium vel prandium hominem cum muliere puliolum gestante, exemplo illius mercatoris Hispani Valentini, de quo Divus Vincentius Ferrerius in serm. de Nativit. Domini: qui quolibet anno in die Nativitatis Domini hoc piè, ac religiosè practicabat: de quo fuit revelatum, inquit D. Vincentius Ferrerius, *Quod in morte apparuerunt ipsi Virgo cum filio & Sancto Josepho dicentes, quia recepisti nos in domo tuâ, idèo recipimus te in domo nostrâ.*

Inter hujus ultimæ Classis devotio- XL I.
nes non ultimum apud Divi Josephi devotos, etiam litteratos, hodie tenet locum illa quæ ad sanctuarii trutinam appensa inventa est esse justæ ponderis & approbata specialiter ac commendata à Serenissimo Principe Electore Colonien- Episcopo & Principe Leodiensi: in suis litteris de datâ 10. Octobris 1675. quæ Devotio est septem dierum continuorum, si res urget, aliàs septem dierum Mercurii successivorum, quia ille dies apud fideles est Divo Josepho Sacër, sicut Sabbathum ejus Spontæ castissimæ: & hoc in honorem septem Privilegiorum præcipuorum, ac singularium ejus prærogativarum, quibus supra omnes Cœlites post Sponsam suam emicat.

Ac primo quidem die, propter pri- XL II.
mam ejus prærogativam, prædestinationem scilicet ejus tam extraordinariam, quam illam esse ostendimus esse in superioribus, Part. I. Tract. I. Pro- lud. 5. & seqq. Istam prædestinationem primam ejus prærogativam dico, non tantum, quia prima est tempore, sed etiam quia fons est & origo omnium aliarum.

Secundo die, propter gratias ele- XL III.
ctissimas ei à Deo in vim hujus prædestinationis collatas, quibus eum disposuit & præparavit ad illud, ad quod eum prædestinaverat, quas prosecuti sumus

Parte primâ Tractatu 3.

- XLIV. Tertio die, propter eminentissimam illam, & incomparabilem dignitatem Patris JESU, de quâ Part. 2. Tract. 2. ad quam primariò & directè electus est & prædestinatus, & cujus intuitu gratias quas suprà accepit, aliasque quæ sequuntur prærogativas.
- XLV. Quarto die, propter aliam eminentissimam quoque licet Beatissimæ Virginis Deiparentis, de quâ part. 2. tract. 2. quâ mediante, Deus magnum illud intentum ad finem perduxit, per quam, inquam, illum effecit filii sui Patrem.
- XLVI. Quinto die, propter gratias illas singularissimas, quibus cum Deus largissimè & abundantissimè cumulavit, ut dignè ornaretur ad congruè sustinendas illas duas eminentissimas dignitates: de quibus gratiis supetius, Parr. 2. Tract. 3.
- XLVII. Sexto die, propter eminentem gloriam, quam per usum exactum istarum gratiarum meruit, ad quam Deus illum evexit, & per quam illum consummavit, omnesque præmemoratas illius prærogativas coronavit: de quâ gloriâ hâc Part. 3. Tract. 1.
- XLVIII. Septimo & ultimo die, propterea quod in illo eminentissimo gloriæ statu est Proto-Patronus omnium, eorumque in vitâ & in morte Proto-Protector, pro quo vide quæ part. seq.
- XLIX. Hâc porrò devotione, si eam ex objecto consideremus, quid quæso purius? quid solidius? nihil enim aliud præ oculis habet quàm Dei dona, eorumque ubertatem, quæ in illo Viro Sanctissimo suspicemus & honoremus, & in quibus partem accipimus per sanctam quandam complacentiam, per affectum sinceræ benevolentiae, & cordiale congaudium & adgratulationem: persuasi firmiter nihil illi gratius accidere posse, quam ut cum iplo gratias reddamus Deo, quod eum in tantum dilexerit: nihil enim adeò placet Sanctis, qui cum Deo regnant in Cœlo, immò etiam illis qui pugnant adhuc nobiscum in terris, quam dum vident plurium ora & corda sibi uniri, & secum aperiri in gratiarum actionem Deo pro favoribus, quibus ab illo cumulati sunt tam copiosè.
- L. Hinc Apostolus ex infinitis periculis

& discriminibus singulari Dei protectione creptus, scribens ad Corinthios, illorum adjunctionem implorat: *Et inquit, ex multorum personis ejus, quæ in nobis est donationis, per multos gratiæ agantur pro nobis.*

Hanc sanctam praxim proponit hæc devotio septemdiaria in honorè septem præcipuarum Divi Iosephi prærogativarum: unde fieri nequit quin ex inde magnam capiat ipse delectationem, seque iis qui illam frequentant sentiat obstrictum, ut qui probè sciat, quod gratiæ quas à Deo tam copiosè & largiter recepit, non possint sat dignè recognosci, etsi omnes Angeli & homines omnes simul unirentur in eum finem.

Tandem eminentissima illa dignitas Patris JESU, quâ iste Vir Sanctissimus insignitus est, usque adeò eminet, ut ipse eam ut par est recognoscere non valens, vellet centum millies millium millionum hominum corda & linguas habere, ut aliquâ saltè ratione posset tantæ gratiæ respondere, unde non potest fieri quin ingenti gaudio afficiatur & rapiatur, dum alii se ei adjungunt ad supplendum defectum suum, & exaltandam secum infinitam in se Dei misericordiam, maximè verò gratiam istam suæ paternitatis, quæ fuit in eo origo omnium meritorum & magnalium suorum, immò & existentiae suæ ut docuimus suprà Part. 1. Tract. 1. Prolud.

His addo quod per hanc devotionem rem etiam pergratam facimus homini Deo, qui eum inter mortales omnes elegit in Patrem suum: amat enim eum honorari propter dona sua quibus ipse eum honorare voluit, & quæ ei eo sine contulit ut à nobis honoraretur.

Hæc verò devotio est septenaria tripliciter. Primò, ex objecto, quia in eâ septem Divi Iosephi prærogativas suspicimus. Secundò, ex subjecto seu materiâ, quia per septem exercitia pia, orationes septem ad illas septenas prærogativas aptatas, per Horas Canonicas septem, Communiones septem, & alia similia illas honoramus. Tertiò in duratione, quia septem diebus vel continuis, vel Mercuriorum per

per alios interpolatis perficitur: & ex hoc inter omnes quæ sunt in numero, ut sunt Octavæ, Novenæ, Quindenæ, optimi augurii, quia numerus septenarius inter omnes est maximè mysticus, plus omnibus & Religioni & Mysteriis serviens Divinis, ut patet ex Sacrà Scripturâ.

L.V. Hinc ab initio mundi septimus dies à Deo fuit sanctificationi & Divino Cultui designatus. Hinc in Tabernaculo foederis erant septem lucernæ, Exodi cap. 25. Hinc in solemnitate septimi mensis præcepit Deus offerri sibi in holocaustum agnos anniculos immaculatos septem, Numer. cap. 29. Item ibidem decimâ ejusdem septimi mensis agnos itidem septem: & decimâ quintâ die duplum, idest agnos bis septem, sive quatuordecim: sex diebus sequentibus totidem: Octavâ autem illius diei, qui erat celeberrimus, agnos anniculos immaculatos septem. Et Job cap. 42. Eliphaz Themanites cum duobus sociis, Baldad Suhite, & Sophar Naamathite contra quos iratus erat Dominus, jubentur ire ad Job, & cum illo offerre pro se in holocaustum & propitiationem septem tauros, & septem arietes, quo facto placatus est Dominus: Hinc Pfalter Regius septies in die laudem dicebat Domino super judicia justitiæ suæ, Psalmo 118. vers. 164. Hinc sunt septem Spiritus, seu Angeli qui adsunt ante thronum Dei: Hinc in Dedicatione Templi Salomonici 2. Paralip. cap. 7. Fecit Salomon solemnitatem septem diebus, & omnis Israel cum eo, & dedicavit Altare totidem diebus: Hinc Sanctus Pater noster Elias oscitavit super puerum mortuum septies, & septimâ vice spiritum vitæ recepit: Hinc Sanctus Eliseus primus ejus Discipulus Naaman Syro præcepit, ut se laveret septies in Jordane, & septimâ vice à leprâ mundatus est: Hinc fortitudo Sampsonis consistebat in septem crinibus capitis ejus. Hinc sunt septem dona Spiritus Sancti, septem Sacramenta novæ legis, septem petitiones in Oratione Dominicâ, septem stellæ in dexterâ Dei, septem sigillis clausus est & ob-signatus liber mysteriorum Dei: & sexcenta alia similia per totam Scripturâ.

Vide alia ex Philone Judæo & Pithagoricis de sanctitate, perfectione, & excellentiâ hujus Numeri Septenarii supra alios apud Cornelium à Lapide in cap. 5 Deuteron. ad vers. 12. & Andream Masium in librum Josue cap. 6. vers. 11.

Ex quibus patet hanc Devotionem, L.VI. ad hunc septenarium numerum redactam, non posse dici aut ullo modo haberi de superstitione suspectam, cum illius tot exempla habeamus in Scripturâ. Deindè etiam quia iste numerus hic non est arbitrarius ut evenire solet in superstitionis: nam regulatur à Privilegiis seu Prærogativis Divi Josephi numero septenario comprehensis: Omnia enim quæ de Sancto illo magna & excelsa dici possunt aut excogitari, aut Dei dona quæcumque quæ in illum congestit plenissimo cornu Deus, & ob quæ Deus vult in illo honorari, ad unum ex septem illis privilegiis omninò reducuntur, ut facile patebit consideranti. Et ideò hæc Devotio ad hanc amulim formata per se limitata est ad septenarium numerum, nec minorem nec majorem, & in eâ Deum sequimur, qui cum omnia in numero, ut in pondere & mensurâ faciat, Magnitudinem sui amantissimi Patris ex magnis illis septem Privilegiis constituere voluit.

Hujus virtutem & efficaciam Devotionis plurimi omnis conditionis & in animâ & in corpore experti sunt, qui eam à tempore quo publicata fuit & instituta in Ecclesiâ nostrâ Leodienâ auctoritate Serenissimi Principis Electoris Colonienfis, Episcopi & Principis Leodienfis per Litteras suas, quarum mentionem fecimus hic supra num. 41. & quas in calce hujus Capituli subnectemus frequentarunt: experientur etiam, hoc mihi spondeo, omnes quotquot illam frequentabunt, si eâ devotione, spe, & fiducia, quâ par est illam suscipiant & prosequantur, agnoscentque proprio suo experimento, quam grata sit Divo Josepho, & Deo, qui eum amat, eosque, qui eum colunt & honorant suis prosequitur favoribus & beneficiis.

Bis ego ipse virtutem & efficaciam L.VIII. hujus Devotionis expectum me credo:

Primâ

Primâ vice anno 1672. postquam enim obstinatâ defluxione in raucitudinem incidissem talem, ut per totos sedecim menses nedum canere in Choro cum aliis possem, sed nec psallere seu legere, cum nec ferè audirer in colloquio familiari nisi ab attentè auscultante, & aures porrigente, ut per centum testes constat, tentatis per illud tempus omnibus Medicorum remediis in vanum: frustraneis etiam, Deo ita volente, in eundem finem ad alios Sanctos votis & devotionibus, venerunt tandem mihi in mentem septem pramemorata, eo ordine quo supra, Divi Josephi Privilegia: tum deinde subit cogitatio & voluntas implendæ hujus devotionis septenariæ, quam spe plenus aggressus sum circa finem Februarii ejus anni: nec spem fecellit eventus, perductâ enim ad tertium diem Mercurii devotione, quarto (qui est medius septenarii) cum essem Huius apud Moniales nostri Ordinis, ubi pro felici successu oneris mihi ibidem commissi Missa de Spiritu Sancto cantanda erat, eam ipse cantavi voce plenâ & clarâ ut ante, eliminatâ omni raucitudine non amplius rediturâ, quamvis (quod valdè notandum censeo) pridie illius quarti Mercurii navigio ascendens Leodio ad dictum oppidum Huyense, hæsissimè in rivi ad novem & amplius horas, idque mense Martio eo anno fatis humido & frigido.

LIX. Secundâ vice eandem virtutem hujus devotionis expertus sum anno 1681. Passus enim per totam hyemem fatis rigidam insomnia, ut sæpissimè vix mediâ per longissimas noctes horâ somnum caperem, imò nec propter asthma in lecto manere possem, adhibitis pro hac tædiosissimâ infirmitate trium expertissimorum Medicorum pluribus remediis, quæ nihil mihi profuerunt, ad Auxiliatorem meum pristinum recurri, eandem devotionem, rogatis etiam aliis ut se mihi adjungerent, repetii, statimque ut eam coepi, somnus qui fugerat ab oculis meis rediit.

LX. His autem opitulationibus à me hic allatis non aliam fidem, quam quæ humanæ Historiæ tribui solet, ullatenus haberi volo: memor Decreti Summi

Pontificis Urbani VIII. cui me, & à me dicta hîc submitto, à quo ejusque in Petri Cathedrâ Romanâ Successoribus nunquam recedere volo: Monco tamen æquum Lectorem meum, me non ignorare quod mendacium, fraus, & deceptio in hujuscemodi materiâ, impostura sit omni mendacio in aliâ materiâ gravior, quam nullus pretextus excusare potest.

*Sequitur Diploma Serenissimi
Episcopi & Principis
nostri Leodiensis.*

MAXIMILIANUS HENRICUS, Dei Gratiâ Archiepiscopus Colonienfis, Sacri Romani Imperii, Princeps Elector, per Italiam Archicancellarius & S. Sedis Apostolicæ Legatus natus, Episcopus ac Princeps Leodiensis & Hildesienfis, Administrator Berghesgadenfis, utriusque Bavariz, Superioris Palatinatus, Westphaliz, Angariz, & Bullionii Dux, Comes Palatinus Rheni, Landgravius Leuchtenbergensis, Marchio Franchimontensis, Comes Lofensis & Hornensis, &c.

Universis & singulis presentes nostras litteras visuris, lecturis, seu legi auditoris; Salutem in Domino. Ex injuncto nobis cælitus Pastoralis sollicitudinis officio, ad ea libenter animum intendimus qua ad divini cultus augmentum, Sanctorum in cælis regnantium honorem & animarum à Supremo nobis Pastore commissarum salutem conducere arbitramur. Itaque præclara Sanctissimi Patriarchæ Josephi IESP Christi Domini nostri Tutoris ac Nutricii, necnon Deiparæ Virginis Mariae Sponsi merito animo revolventes, eò libentius ad promovendum in animarum nobis subditarum cordibus ejus cultum & honorem cooperamur, quo efficacitorem ejus intercessionem gratiæ frequentissime potentissimum in omnibus necessitatibus patrocinium miracula crebriora in dies attestantur. Dudum quidem in diversis Civitatis & Diocesis nostræ Leod. Ecclesiis ejus festivitas solemniori ritu annua devotione recolitur, nunc verò exposito nobis quod sicut in universali Ecclesia, ita & ibidem crescente devotorum erga sanctissimum illum Patriarcham